

Addergebroed

Felicita Vos

Erik kwam om negen uur uit de OK van het Arnhemse Rijnstate ziekenhuis. Hij liep door naar zijn kamer om de anesthesie voor een honderdvijftig kilo wegende man met een hartprobleem en nierfalen voor te bereiden. Hij maakte wat rekensommetjes. Het zou weer een perfecte cocktail worden van slaapmiddelen, pijnstillers, spierverslappers en damp. Tussendoor kwamen twee spoedjes: een operatie vanwege een bloeding na een buikingreep en een keizersnede. Weer een ziel op de wereld geslingerd. De meeste chirurgen waren arrogante klootzakken met torenhoge ego's. Ze dachten dat zij de levensredders waren. In werkelijkheid besliste hij in de OK over leven en dood. Eén inschattingsfout en het was gedaan met de patiënt. Anesthesie was op het randje lopen: *hours of boredom, minutes of thrill and seconds of terror*. Dat maakte het vak zo aantrekkelijk voor hem. Hij was altijd al een thrillseeker geweest. En met een broer als Thijs was hij dáárvan verzekerd, bedacht hij zuur.

Op zijn bureau lag de kersverse uitgave van *Het Nederlands Tijdschrift voor Anesthesiologie*. Hij sloeg het open en zag het zoveelste artikel over stressyndroom bij anesthesisten. 'Vervolging en stress leiden tot zelfmoord bij anesthesiologen' kopte het. Het was een hot item. Hij wist maar al te goed wat hij zelf gedaan had om aan de druk te ontsnappen. Wat begon met een onschuldig spelletje poker was helemaal uit de klauwen gelopen. Gelukkig was Thijs er geweest om hem uit de brand te helpen. Ruim drie ton had hij voor hem opgehoest. Hij had voorgesteld om in maandelijkse termijnen af te betalen. No way. Broerlief had hem erin geluisd en hij kon zijn schuld alleen op Thijs' voorwaarden aflossen: dertig

xtc-transporten van Arnhem naar Düsseldorf en twintig vrouwen ronselen voor zijn Duitse sekspaleis. Nog één transport, dan was hij ervan af. Over een paar dagen was het voorbij en mocht Thijs of Snakey of hoe hij zich dan ook liet noemen, zijn praktijken alleen voortzetten.

Flarden mist vlogen als spookverschijningen voor de Mercedes uit. Snakey reed met hoge snelheid richting Nederland. Lena zat zwijgend naast hem. Ze was op weg naar haar vrijheid en nam zijn roekeloze rijgedrag op de koop toe. Uiteindelijk zou alles goed komen.

Ze had Snakey op de kop af vijf weken geleden ontmoet in het bordeel van Vassil, een pooier voor wie ze zeven dagen per week op haar rug moest liggen. Zelfs als ze ongesteld was moest ze doorwerken.

‘Stop er een spons in, stomme hoer! Anders maak ik korte metten met je familie. Wie weet ga ik je zusje binnenkort van school halen. Hoe oud is ze nu? Een jaar of veertien? Stel je eens voor wat zij in het laatje brengt. Heel wat meer dan zo’n afgeleefd wijf als jij.’

‘Lena, ik haal je hier weg,’ had Snakey haar verzekerd.

‘Het zal we,,’ mompelde ze.

Ze was letterlijk murw geslagen. Als ze niet genoeg verdiende, zette Vassil haar onder de douche en sloeg hij haar met natte handdoeken. Dat liet geen littekens achter, maar de pijn was ondraaglijk. Een keer had hij haar mond afgeplakt met duct tape en een stuk elektriciteitsdraad om haar hals getrokken. Hij duwde haar van de trap af. Ze werd opgevangen door Heinz, die net naar boven kwam. Hij sleepte haar mee naar een kamer.

‘Als we met je klaar zijn, smeeek je om klanten!’ schreeuwde Vassil, die achter hen aankwam. Hij rukte de kleren van haar lijf, Heinz liet zijn broek op zijn knieën zakken, spuugde in zijn hand, smeerde zijn speeksel tussen

haar billen, propte met ruw geweld zijn geslacht naar binnen en ging als een bezetene tekeer.

‘Dat doen we met je als je te lui bent om te neuken,’ schreeuwde Vassil. Ze lieten haar voor oud vuil liggen.

‘Zorg dat je volgende week genoeg geld verdient, ik heb je niet voor niets uit dat verrotte Medven gehaald,’ beet Vassil haar toe voor hij de kamer verliet.

Haar dierlijk janken moest voor iedereen in het bordeel hoorbaar geweest zijn. Niemand kwam helpen.

Dat alles lag nu bijna achter haar. Snakey was anders. Hij had respect voor haar en kwam niet alleen voor de seks. Soms bleven ze een uur op de kamer praten. Hij vertelde haar over zijn leven in Nederland, waar hij in een ziekenhuis werkte en over zijn broer, die in Düsseldorf woonde. Af en toe nam hij een cadeautje voor haar mee.

‘Ik kan het niet aannemen. Als Vassil het ziet, krijg ik gelazer,’ stamelde ze in gebroken Duits.

Vanaf die dag gaf hij haar pakjes sigaretten en af en toe een pilletje om de ellende te vergeten. De eerste keer aarzelde ze.

‘Je kunt me vertrouwen, hoor, ik ben arts.’

Ze slikte het weg met een slok wijn.

‘De gedachte dat die klootzak jou bezit, kan ik niet verdragen!’ Snakey leunde met zijn ellebogen op zijn knieën en boog zijn hoofd voorover waardoor een tattoo in zijn nek zichtbaar werd. Een lichtbruingevlekte slang.

‘Ik haal je hier weg en breng je naar Nederland. Daar ben je veilig. Ik kan je aan een pr-baan helpen. Training on the job. Geen gesodemieter meer en je kunt eindelijk geld naar je familie sturen.’

‘We zijn er,’ zei Snakey. Hij draaide de Mercedes een verlaten parkeerplaats op, recht tegenover een leegstaand hotel. De duisternis was volledig en gaf de omgeving iets spookachtigs.

‘Nog even geduld, schatje. Het is zo geregeld.’

Snakey parkeerde zijn auto naast een BMW, stapte uit, vergrendelde de auto en liep weg.

‘Hé pik, je bent laat.’

‘Ik ben er nu toch.’ Snakey pakte de envelop aan en telde de inhoud ervan zorgvuldig na. Vijfduizend euro. Bert was een groot afnemer en kreeg kwantumkorting.

‘Het was me weer een waar genoegen,’ zei Snakey, terwijl hij Lena’s paspoort overhandigde en de envelop in zijn binnenzak stopte.

‘Kom op, uitstappen!’ Snakey pakte Lena ruw bij haar arm en trok haar de auto uit.

‘Au, laat me los! Verdomme!’

Hij negeerde haar gespartel en sleepte haar mee.

Bert keek goedkeurend naar zijn aankoop.

‘Je nieuwe eigenaar,’ klonk het.

Paniekerig probeerde ze zich los te rukken. Ze wankelde, greep zich vast aan een van de mannen die haar nu snel de auto in werkten. Lena graaide naar het portier, het zat op het kinderslot. Bert draaide zijn auto de slingerende dijk op. De slierten mist plakten als blinddoeken tegen de voorruit.

‘Laat me eruit,’ schreeuwde Lena. Ze gaf een ruk aan zijn arm. Op de weg voor hen doemden twee kattenogen op. Bert trapte vol op de rem. De BMW begon te slingeren. Lena trok aan het stuur. Na de klap volgde het duister.

Erik trok zijn operatiemuts af. Hij liep naar de kleedruimte waar hij zijn blauwe operatiepak verruilde voor een donkerblauwe jeans en een gebloemd Paul Smith-overhemd. Vanuit het ziekenhuis reed hij direct door naar het centrum. Hij parkeerde zijn auto vlak bij Steamworks en stond even in dubio. Nee, eerst naar de Big Apple, daarna mocht hij zich ontspannen. Hij pakte een zwarte canvas herentas en liep via de Rijnstraat richting Duizelsteeg.

‘Hé lieverd, wat zie je er weer stralend uit vanavond.’ Hij boog naar de roodharige dame achter de bar en liet die speciale twinkeling in zijn ogen zien.

De barmaid keek hem verliefd aan.

‘Erik, ik dacht al, waar blijf je, honey.’

‘Wil je deze voor me bewaren, schat? Ik heb een zware dag gehad en wil even achter de blackjack mijn zinnen verzetten.’ Hij knipoogde, stak haar de tas toe en fluisterde in haar oor: ‘Tot hoe laat werk je vanavond?’

‘Sluitingstijd.’

‘Hmm, te laat voor me. Ik word morgenochtend om half acht weer op de OK verwacht.’

Ze trok een pruilmondje.

‘Van de week dan een keer?’

‘Zeker!’

Zo nu en dan nam hij haar in het kader van voor wat hoort wat mee naar huis en dobberde hij quasi gepassioneerd rond in haar grot van wellust. Er was niet veel voor nodig om haar te laten jammeren als een hyena. Zij tevreden, hij verzekerd van een corrupte medewerker. Vrouwen, ze deden hem niets. Misschien liepen ze daarom wel bij bosjes achter hem

aan. En omdat hij er goed uitzag natuurlijk. Lang, atletisch gebouwd, donker golvend haar, hij zou zo in de Bouquetreeks of zo'n foute film van Rosamunde Pilcher kunnen meespelen. Hij schoot in de lach. Hij pikte ze er feilloos uit. Kwetsbare types, hunkerend naar aandacht die hij graag gaf. Tot op zekere hoogte dan. Als hij zijn doel bereikt had, rinkelde de kassa en was hij een stap dichterbij zijn vrijheid.

Een half uur later liep hij terug naar de bar.

'Ik hou het voor gezien vanavond, mag ik mijn tas?'

'Heb je een bonnetje,' vroeg de roodharige plagend. Ze had zijn tas verwisseld voor een identiek exemplaar dat eerder op de avond voor hem was afgegeven. Er zat een kilo xtc-pillen in.

'Van de week een drankje,' vroeg hij de barmaid.

'Bij jou thuis? Graag!'

Erik trok de kraag van zijn jas omhoog en liep richting Roermondsplein. Hij slenterde wat tegenover Steamworks rond, nam de omgeving goed in zich op en glipte naar binnen.

'You make me feel mighty real,' klonk het vanuit de speakers. Aan de bar zat een mager, gladgeschoren ventje. Geen interesse. Hij spoelde een Viagra met water weg en liep naar de lockers beneden, waar hij zijn spullen opborg. Na de verplichte douche sloeg hij een Steamworks doek om zijn heupen en liet een flesje poppers in het zakje ervan glijden. Voor wellness had hij geen tijd vanavond. Hij liep direct door naar de vierde etage. Hij loerde door de glory holes naar de groepsmatras. Hij vond niet wat hij zocht. Hij ging in een cabine zitten, wachtte op wat er langs kwam en bekeek intussen de pornovideo schuin boven hem. Erik snakte naar een zwaar geschapen top. Hij had geen geluk die avond.

Even na middernacht kwam een melding van een verkeersongeval binnen bij de 2111, regio Rivierenland.

‘Er ligt een auto onder aan de dijk. De lampen branden nog.’

Binnen tien minuten waren politie en ambulance ter plaatse.

‘Meldkamer, kom eens uit voor de 2111.’

‘Ja, zeg het maar, over.’

‘De bestuurder is overleden, het andere slachtoffer is een Bulgarse vrouw. Haar identiteitspapieren hebben we in de binnenzak van de bestuurder gevonden. Ze beschikt alleen over een mobiele telefoon. Ze was bij bewustzijn, maar erg in de war en ze wordt op dit moment per ambulance naar het ziekenhuis vervoerd. Wil jij het kenteken natrekken? Het ruikt naar een zaakje voor de afdeling van Veraart, over.’

‘Wordt aan gewerkt, over.’

De beltoon van zijn iPhone wekte Erik uit een diepe slaap. Verdomme, de gek belde hem nu ook al op dit tijdstip. Verrek maar man, ik bel je straks wel terug.

Hij smeedde de telefoon naar de andere kant van het bed, ging op zijn rug liggen en stak een sigaret aan. Hij inhaleerde diep. Half zes, hij had nauwelijks drieënhalve uur geslapen. Erik stond op, nam een douche en maakte een ristretto.

In de verte hoorde hij een App binnenkomen. Alweer Thijs.

‘Hé broertje. Bel me nog even over gisteravond. En verder is alles in gereedheid voor een nieuwe dame.’

Een nieuwe dame? Verdomme, niks nieuwe dame. Alleen de pillen nog, zijn laatste transport. Hij liep chagrijnig naar de garage en pakte een loden buis. Hij stopte de xtc-pillen erin en schoof het ding met een soepele beweging in de vagina van Aurora. Hij droeg de Anatomical Doll naar de kist

waarin ze tweeënhalf jaar geleden bezorgd was en maakte haar met stalen kettingen en haken vast.

Lena had geluk gehad. Ze had slechts een lichte hersenschudding en een gebroken arm aan het ongeluk overgehouden. Ze zou snel naar huis mogen. Waar moest ze heen? Ze was in gedachten verzonken toen de hoofdverpleegkundige met twee rechercheurs en een tolk haar kamer binnenkwam.

‘Goedemorgen,’ zei een van de rechercheurs vriendelijk. Het was een vrouw.

‘Kun je ons vertellen wie je bent en waar je vandaan komt?’

Zwijgend keek Lena van de tolk naar de rechercheurs.

‘Lena, vertel eens, waar ging je naartoe? Waar kende je de bestuurder van de auto van?’ Ze plukte nerveus aan de mitella waarin haar gebroken arm rustte.

‘Ken je de bestuurder van de BMW?’

Ze sloeg haar ogen neer en schudde haar hoofd.

‘Waarom was je paspoort in handen van een vreemde?’

‘Ik ben geen prostituee,’ stamelde Lena. ‘Ik heb alleen gedanst.’

‘We kunnen je beschermen. We kunnen je naar een veilig onderkomen brengen waar je eerst wat tot rust kunt komen. Wil je dat?’

Ze beet op haar lip, twijfelde. Wie kon ze vertrouwen? Welke keus had ze?

Rechercheur Veraart van de afdeling Mensenhandel logde in op het politiesysteem. Hij voerde de bijnaam Snakey in, meer dan die naam had Lena nog niet losgelaten. Waarschijnlijk een dood spoor. Hij had geen achternaam, geen geboortedatum, niets. De kentekenplaten van de BMW

waren vervalst, dus daar kwam hij ook niet verder mee. Hij drukte op enter, nam een slok koffie en zette het bekertje meteen neer toen hij het resultaat van zijn zoekopdracht zag. De naam Snakey werd genoemd in verband met een onderzoek naar prostitutie en drugshandel in Nederland en Düsseldorf. Zijn werkelijke identiteit was onbekend.

Via Zevenaar reed Erik over de Fergusonbrug richting Babberich. Een paar rotondes verder reed hij de dijk op. Nog even en hij was de grens over. Hij checkte zijn telefoon, zijn bus slingerde. Een App van zijn nieuwe transport. Ze moest maar even wachten. Halverwege zag hij dat de berm met lint was afgezet. Verderop stond een takelwagen met een autowrak. Vlak voor de grensovergang zag hij het stopteken van een politiewagen achter zich oplichten.

Hij vloekte binnensmonds.

‘Hebt u gedronken, meneer,’ vroeg een van de agenten terwijl zijn collega de bus inspecteerde.

Erik keek hem vragend aan.

‘U weet dat u slingerend over de weg reed?’

‘Sorry, ik was afgeleid. Is er een van de dijk af gereden,’ vroeg hij naar de takelwagen knikkend.

‘Mag ik uw rijbewijs zien?’

‘Tuurlijk,’ zei Erik terwijl hij een charmant lachje tevoorschijn toverde.

‘Wat zit daarin,’ informeerde zijn collega op de kist wijzend, terwijl Erik de lucht uit zijn longen in een blaasapparaat perste.

‘Mijn vriendinnetje,’ verkondigde Erik quasi besmuikt zodra hij uitgeblazen was.

‘Ik mag hopen dat u een grap maakt?’

‘Het is maar een Anatomical Doll, hoor. Het mooie is dat ze overal voor

in is en nooit klaagt.'

Het lijkt wel een scène uit een B-film, dacht Erik.

'U maakt ons nieuwsgierig, maak eens open.'

De agent ging over een grens, wist Erik, maar hij wilde geen argwaan wekken. Zonder een spier te vertrekken stapte hij uit en liep hij naar de achterkant van de bus om hem open te maken. Hij boog zich voorover om zijn gereedschap te pakken, waardoor een tattoo van een slang in zijn nek goed zichtbaar werd. Even later staarde de agent in Aurora's lege ogen.

'Ik moet haar zo vervoeren omdat ze anders beschadigd wordt,' verklaarde Erik.

'Ieder zijn meug,' merkte de agent op.

'Mooie tattoo hebt u trouwens,' zei hij nadat hij het alcoholpromillage op het apparaat gecontroleerd had.

Erik wreef met zijn hand over de slang. Het was een bosmeester, een slang uit de adderfamilie die zijn kop iets ophief, identiek aan die van Thijs.

'Dank u. Een souvenir d'amour,' verzoon hij ter plekke.

'En waar gaat deze reis heen?'

'Düsseldorf,' zei hij zo luchtig mogelijk.

'Ik zou die strip ook even vastzetten,' zei de agent, naar de bovenkant van de transportkist wijzend.

'Ja, klopt. Ik draai dat ding steeds half aan.' De agent gaf Erik zijn papieren terug en gebaarde dat hij verder kon rijden.

Ze heette niet echt Lena. Haar werkelijke naam was Ivanka Georgiev. Ze was naar de vrouwenopvang gebracht en kwam in aanmerking voor een b8-regeling. Wat dat precies inhield, wist ze nog niet. Ze mocht in ieder geval in Nederland blijven tijdens het onderzoek, ze kreeg geld en was veilig. De eerste dagen was ze met rust gelaten, daarna kwamen de

rechercheurs haar met een onopvallende dienstauto ophalen.

Ze liepen naar de sociale kamer, een speciaal ingerichte verhoorruimte voor slachtoffers van mensenhandel van het politiebureau aan de Mercatorweg. De ruimte ademde de sfeer van een huiskamer en was speciaal ingericht om zedenslachtoffers op hun gemak te stellen. Ivanka koos de stoel die het dichtst bij de deur stond. Ze frummelde met haar vrije hand aan haar blouse en stak een sigaret op. Veraart ging tegenover haar zitten, zijn assistent Hannah rechts van haar.

‘Ivanka, kun je me vertellen hoe jouw leven is verlopen vanaf je eerste herinnering tot hier in deze kamer, op de stoel waarin je nu zit? Begin maar met je eerste herinnering.’

Ivanka staaarde naar het bekertje koffie dat voor haar op tafel was neergezet.

‘Vertel eens wat je nog weet vanaf je geboorte,’ probeerde Veraart weer.

Ze keek naar de punten van haar hooggehakte schoenen, haalde diep adem en begon te vertellen. Negen dagen, elke dag opnieuw, daarna was ze uitgepraat.

Erik parkeerde zijn Mercedesbus in de garage naast Thijs’ huis. Hij schroefde de kist open, viste de met drugs volgepropte loden buis uit Aurora’s vagina en stopte hem in zijn tas.

‘De laatste buis, Thijs,’ zei hij terwijl hij hem de staaf met xtc- pillen overhandigde. ‘Doe mij maar een biertje om mijn vrijheid te vieren.’

‘Er wacht een vrachtje op je.’

‘Flikker op, man. Ik doe het niet meer.’

‘Een Poolse uit de stal van Vassil,’ ging Thijs onverstoort verder.

‘Nee!’

‘Of je het nu leuk vindt of niet, je zit er tot over je strot in, broertje. Ja, Thijsje was altijd al anders, stond altijd in jouw schaduw en wie hielp jou uit de brand?’

‘Heb ik voor jou niet altijd hetzelfde gedaan?’

‘Deed je het uit overtuiging of uit schuldgevoel?’

‘Maakt niet uit. Een rekensommetje leert je dat ik mijn schuld aan jou dubbel en dwars heb terugbetaald.’

‘Je hebt geen keus,’ klonk het scherp. ‘Ik heb jou ook niet in de kou laten staan toen je in de puree zat! Ik heb zonder één vraag te stellen je gokschulden afbetaald zodat je mooie dokterssmoeltje gespaard bleef en je voor de buitenwereld je glamourleven kon hooghouden. Erik de geslaagde jongen. De betere van ons twee. Wij weten wel beter hè, broertje.’

‘We hadden een afspraak, Thijs. Dit was mijn laatste transport en daarmee uit. Jij weer jouw leven, ik het mijne.’

‘Dacht je dat? Onze samenwerking bevalt me wel. *Never change a winning team.*’

Thijs liep naar de keuken. Erik hoorde het gerinkel van flessen en gerommel in de koelkast.

‘Hier, pak aan. Loop maar vast naar de filmkamer,’ riep hij. ‘Ik heb iets wat ik je wil laten zien.’

‘Rocky 100 zeker,’ zei Erik smalend. Hij dook in zijn favoriete stoel en nam een slok uit een flesje Krombacher.

Thijs duwde een dvd in de speler en kwam naast hem zitten.

Erik begreep niet wat hij zag omdat hij het niet kon geloven. Zijn hart raasde als een bezetene. Hij staarde met open mond naar een film waarin hij de hoofdrol speelde. Hij wist nog precies waar hij zijn amant had opgepikt. Sonsbeekpark, de grote rododendronstruik aan het begin van de

ingang Zijpendaalseweg. Hij had hem daar geblinddoekt en mee naar zijn huis genomen, dat tegenover het park lag. Hij keek toe hoe hij de jongen nam, zijn keel daarbij dichtkneep en zag hem opnieuw verslappen. Hij rukte zijn latexkap af en reanimeerde hem. Erotische wurging, een riskant spel met als beloning een overweldigende climax. Het was op het nippertje. De filmer zoemde in op zijn gezicht. Het werd wanstaltig uitvergroot. Hij keek naar Thijs, die een grijns produceerde.

‘Kom, broertje. Niet zo angstig kijken. Leuk filmpje voor de geneesheer-directeur van Rijnstate, toch? Neem nog een biertje en dan is het tijd om mijn vracht naar Nederland te brengen.’

Erik keek om zich heen. Hij zag een paar halters in de hoek liggen en een paar trainingsschoenen. Hij dacht koortsachtig na, voor zover hij dat kon op dat moment. Goed, dit was het dan. Hij kon geen kant op.

‘Ik heb niets bij me om haar in slaap te brengen.’

‘Hoeft ook niet. Ze ruikt haar vrijheid en staat te popelen om met je mee te gaan. Ze ziet toch geen verschil tussen ons. Ze wordt door Bert opgehaald bij De Oude Grens. Hij verwacht haar op het parkeerterrein tegenover het restaurant. Gewoon niets zeggen onderweg, de deur vergrendelen zodra je uitstapt en als je de enveloppe hebt, dan regelt Bert de rest.’

‘Ik weet niet, Thijs. Ik ben vandaag verdomme aangehouden daar.’

‘Fok je niet zo op, man. Denk je dat het voor mij makkelijk is geweest? Kom op, je vracht wacht. En vrijdagavond verwacht ik een nieuwe Aurora. Wees op tijd.’

De parkeerplaats lag er verlaten bij. Godver, ook dat nog. Geïrriteerd pakte Erik zijn telefoon.

‘Als je nog eens wat hebt ... die Bert van jou is niet op komen dagen.’

Wat nu?’

‘Geef me vijf minuten, ik bel je zo terug.’

‘Was ist los, Snakey?’ vroeg zijn Poolse transport.

‘Das wird sich schon finden.’

Voor ze nog meer kon vragen, stapte hij uit en vergrendelde de bus. De lucht was zwaar en dompig.

Erik liep naar de overkant van de weg en staarde naar het stille, dreigende water van de rivier. Hij moest zichzelf uit deze ellende bevrijden en besepte dat hij radicaal te werk moest gaan. Eerst deze troel dumpen. Hij voelde zijn iPhone trillen. Thijs.

‘Godverdomme, Bert is de pijp uit, fuck. Hij is van de dijk af gereden en Lena is ervandoor. Ik heb even wat rondgebeld. Breng je vracht naar de Big Apple, Hans heeft dienst. Hij brengt jullie naar de privéruimte. Zijn compagnon komt haar over drie kwartier afhalen. Tel het geld na. Vijfduizend euro. En kijk daarna of je kunt uitvissen waar Lena zit.’

‘Verdomme, ook dat nog. Wat weet ze van ons? Kan ze ons erbij lappen?’

‘Voor die tijd moeten wij haar te pakken hebben. Zoek uit waar ze zit.’

Veraart had een uitdraai van telefoongegevens voor zich liggen. Hij bekeek welke inkomende en uitgaande contacten er waren geweest en op welke locaties de beller zich bevond. Er was voornamelijk van en naar prepaidnummers in Düsseldorf gebeld en naar twee nummers in Arnhem. Het eerste nummer was slechts een keer of drie gebeld, daarna was er frequent telefoonverkeer met een prepaidnummer in dezelfde omgeving. Het eerste nummer stond geregistreerd op naam van Erik Verlinden.

‘Trek jij Verlinden na, Hannah? Ik ga toestemming vragen voor het plaatsen van een telefoontap en een rechtshulpverzoek aan Duitsland

indienen.'

Precies om half acht belde Eriks nieuwe lading aan. Deze dame had hij via Love Line, een online datingsite, geronseld. Nicolette streek nog even snel over haar jurk en haalde een hand door haar lange bruine haar. Ze was er klaar voor, haar special night met Erik.

'Hé schat, wat zie je er prachtig uit, kom binnen.'

Erik trok haar naar zich toe en kuste haar licht op haar mond. Ze was aan hem toe, concludeerde hij. Grooming, hij was er goed in. Het was een kwestie van inpalmen, afhankelijk maken, losweken van hun omgeving en transporteren.

De kaarsen brandden, witte wijn werd ingeschonken, Erik slenterde naar de keuken. Tot een laatste avondmaal zou het niet komen.

'Kan ik iets voor je doen?'

'Ontspan je, schatje, hier is alles onder controle.'

Erik rommelde wat in de keuken. Hij wierp een blik in de kamer en zag zijn date nerveus aan de wijn nippen. Mooi zo, hij had er wat Midazolam in gedaan, daar werd ze lekker suf van. Ze keek naar hem. Hij lachte en schatte zorgvuldig haar gewicht in. Negenenvijftig kilo, hij zat er nooit naast. Erik schoof een lade open, pakte een ampul S-Ketamine, zoog 59 milligram in een spuit op en stopte hem in de zak van zijn vest. Hij liep traag de kamer in, drentelde wat achter haar, zette de James River-cd van D'Angelo op en nestelde zich naast haar op de bank. Voor de naald genadeloos de zijden stof van haar jurk doorboorde, voerde hij haar een canapé met kaviaar en veegde hij met zijn wijsvinger een kruimel van haar lip. Ze deed nog een poging hem van zich af te duwen en op te staan. De Ketamine deed zijn werk. Een paar minuten later sleepte hij Nicolette naar de garage, waar Aurora's transportkist op haar wachtte.

‘Even meewerken, schatje,’ siste hij tegen het slappe lichaam.

Het viel iedere keer weer tegen om zo’n meid in de kist te hijsen. Eerst de stang om haar buik, dan haar nek vastzetten, hij werkte snel en systematisch verder. Daarna wiste hij binnen de sporen van haar bezoek en zette hij koers richting Düsseldorf.

Hannah trok Eriks antecedenten na. Hij had geen strafblad, alleen een paar bekeuringen voor te hard rijden en fout parkeren. Ze surfte naar Wie o Wie en voerde zijn naam in. Terwijl de zoekmachine zijn werk deed, nam ze een hap van een stokbroodje kaas. Drie hits op LinkedIn.

‘Beweerde Ivanka niet dat Snakey een arts was? Die Erik werkt als anesthesist in Rijnstate, kijk,’ sprak ze met volle mond.

‘Verdomd.’

‘En hij blijkt een tweelingbroer te hebben. Thijs Verlinden. Laat die nu acht jaar geleden naar Düsseldorf verhuisd zijn.’

‘Is er een connectie met Vassil?’

‘Zou kunnen. Er is druk telefoonverkeer geweest met een nummer in de buurt van zijn seksclub. We kregen overigens een anonieme tip. De beller vertelde dat het om een netwerk gaat dat zich tot aan Parijs heeft uitgebreid. Ik heb al contact met de Franse collega’s opgenomen.’

‘Weten we al meer over de verkeersdode? We moeten uitvissen of hij meer vrouwen van Snakey betrok en waar hij ze onderbracht. De verklaring van Lena ligt bij Pieter. Hij gaat in kaart brengen waar we ons in het onderzoek op moeten richten zodat we haar verklaring met bewijslast kunnen ondersteunen. Intussen wordt ook inzichtelijk gemaakt wat die gasten aan haar hebben verdiend.’

‘Weet je, laten we de dokter met een bezoek vereren. Even een prik uitdelen. Eens kijken wat hij gaat doen. Misschien brengt hij ons regelrecht

naar het hol van de leeuw.'

'Ze is een juweeltje, Erik. Dit is nog eens zakendoen.'

Ze bevrijdden Nicolette uit de kist en legden haar bewusteloze lichaam op Thijs' bed.

'Als ze wakker wordt, zal ik haar inwijden,' verkondigde Thijs. 'Ik wil weten wat mijn nieuwe meisje waard is. En, heb je uitgezocht waar Lena zit? We moeten voorkomen dat ze haar bek opentrekt.'

'Ik werk in het ziekenhuis, weet je nog?'

'O ja, je bent ook nog de dokter van slaap,' spotte Thijs. 'Erik, jongen, doe jij nou gewoon wat je moet doen en alles komt goed.'

Erik zweeg. Lena was een cadeautje dat hem op het juiste tijdstip in de schoot was geworpen. Hij draaide zich om en vertrok zonder nog één woord aan zijn broer te verspillen terug naar Nederland.

Erik keek op zijn horloge. Half acht. Er stond hem nog het een en ander te doen voor hij zijn smokkelcarrière definitief aan de wilgen kon hangen. Hij mocht nu geen missers maken. Keep it stupid simple, zo ging hij ook in het ziekenhuis te werk. Op het moment dat hij naar de garage wilde lopen, weerkaatste het geluid van de deurbel door de hal. Door het glas zag hij een man en een vrouw staan.

'Jezusfanaten met een *Wachttorens*,' bromde hij in zichzelf.

'Goedemorgen, Veraart, en dit is mijn collega Schuurmans, recherche Arnhem. Mogen we even binnenkomen?'

'Recherche? Is er iets aan de hand,' informeerde Erik.

'We willen u wat vragen stellen in verband met een onduidelijke kwestie.'

Erik ging hun zwijgend voor naar de woonkamer.

'Zegt u het eens,' zei hij rustig.

'Hebt u connecties in Duitsland?'

'Tja, er woont familie van mij.'

'Familie?'

'Ja, mijn tweelingbroer woont in Duitsland.'

'Wat doet hij daar?'

Erik aarzelde.

'Van alles en nog wat, ik weet het niet zo goed.' Hij ging zitten en streek door zijn haar. 'Mijn broer zit toch niet in de problemen? Ik bedoel, Thijs heeft zich toch niet in de nesten gewerkt?' Hij keek met een quasi wanhopige blik naar de rechercheurs.

Veraart glimlachte.

'Hebt u nog meer connecties in Duitsland?'

Erik schudde zijn hoofd. 'Nee, alleen mijn broer. Ik maak me eerlijk gezegd zorgen over hem. Hij doet vreemd de laatste tijd.'

Veraart keek hem vragend aan. 'Vreemd?'

'Ja, ik weet het niet, er is iets aan de hand met hem, maar hij is nogal, hoe zal ik het zeggen, gesloten. Ik dacht dat jullie daarom kwamen.'

'Heeft hij onlangs contact met u opgenomen?'

'Dat wel.'

'Wanneer hebt u hem voor het laatst gesproken?'

'Eens zien, een paar dagen geleden geloof ik. Ja, dinsdagavond.'

Perfect, alles liep volgens plan en nu moest hij ze zien kwijt te raken.

'Hebt u een kaartje? Als me iets te binnen schiet, dan bel ik u,' beloofde hij en hij trok daarbij het meest oprechte gezicht dat hij in store had.

Zodra de Volkswagen de hoek om gereden was, stuurde hij zijn broer een App. 'Skype, nu!'

‘Verdomme, Thijs, staan er net twee rechercheurs bij mij op de stoep. We moeten kappen, sporen wissen, wegwezen voor we erbij zijn. Ik heb een plan. Blijf waar je bent, ik kom eraan.’

Voor Thijs kon antwoorden verbrak hij de verbinding. No time to waste.

Zo onopvallend mogelijk zetten de rechercheurs de achtervolging in. Veraart belde de officier van justitie die toestemming moest vragen om de observatie over de grens te kunnen voortzetten. Anderhalf uur later was het geregeld. Om geen argwaan te wekken met hun Nederlandse kentekenplaat, stapten ze over in twee auto’s van het Duitse team waarmee ze richting Düsseldorf reden.

Thijs zag zijn broer aan komen rijden. De garagedeur had hij al geopend.

‘Ik wil niet lullig doen, maar je wordt in de gaten gehouden.’

‘Lul niet, man!’

Erik duwde zijn broer een verrekijker in de hand en wees naar de overkant, waar een man tegen een prullenbak aan geleund een bratwurst naar binnen stond te werken.

‘Kijk naar zijn oor, wat zie je daar?’

Thijs zette de kijker aan zijn ogen en vloekte binnensmonds.

‘We komen hier nooit ongezien weg,’ zei Thijs met lichte paniek in zijn stem.

‘Jawel, je stapt in Aurora’s kist en ik breng je de grens over.’

‘Je krijgt me met geen tien paarden in die hoerendoos!’

‘Ik geef je wat Ketamine. Je valt binnen een paar minuten in slaap en als je wakker wordt ben je in Parijs. Geen haan die ernaar kraait.’

Zodra Thijs sliep, startte hij zijn computer, typte een briefje en boekte een overnachting in Pullman Paris Charles De Gaulle Airport. Daarna belde hij Veraart.

‘Goedemiddag, met Erik Verlinden. Ik zou u bellen als ik iets wist. Mijn broer belde me op. Hij was totaal in de war. Hij vertelde me dat hij met een zekere Vassil op transport ging. Geen flauw idee wat hij daarmee bedoelt. Ik ben naar zijn huis gereden, maar daar is hij niet. Ik ben bang dat hij diep in de problemen zit.’

‘Waarom denkt u dat?’

‘Ik ken die Vassil niet persoonlijk, maar heb wel begrepen dat het geen frisse jongen is.’

‘Enig idee waar ze heen zijn?’

‘Nee, geen idee. Hij neemt ook zijn telefoon niet op.’

De bevestigingsmail kwam binnen terwijl hij zijn broer naar de garage sleepte.

Erik checkte in op naam van zijn broer en overhandigde diens paspoort. Daarna liep hij terug naar de bus. Hij rolde Aurora's kist, die met gemak voor een grote kledingkist kon doorgaan, het hotel in. De receptioniste riep hem nog iets na, hij zwaaide als antwoord. Erik stapte al in de lift naar boven, waar hij het ding op de kamer openschroefde. Hij trok zijn chirurgische handschoenen aan, legde Thijs op bed neer, vulde zijn injectiespuit met Midazolam en stak de naald in zijn broers arm. Hij draaide een leeg pillendoosje open en legde dat met het briefje naast hem neer. Daarna liep hij naar de badkamer om een glas water te pakken. Hij wierp nog een laatste blik op het lichaam van zijn broer voor hij de deur achter zich dichttrok.

De receptioniste liep naar de liftdeur en raapte de metalen strip op. Daarna belde ze met roomservice. Even later was een medewerker met de strip onderweg naar zijn kamer. Hij klopte aan, geen geluid. Vreemd. Er hing ook geen DO NOT DISTURB-kaartje aan de deur. De jongen stak zijn looper in het slot en zag het lichaam liggen. Toen hij de lege pillendoos zag en het briefje ernaast, begreep hij dat het om een crisissituatie ging. Hij alarmeerde de receptie. Tien minuten later werd Thijs met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. In Centre Hospitalier werd direct de antagonist Flumazenil toegediend. Enkele minuten later kwam hij bij bewustzijn. Maar het gif was nog niet zijn lijf uit. Hij kreeg een infuuspomp met Flumazenil en werd naar de intensive care gebracht. Vierentwintig uur later was het gevaar geweken. Zo lang had Thijs niet nodig om de gebeurtenissen te reconstrueren. Tijdens de wisseling van diensten glipte hij weg.

Zaterdagavond liet Erik zich rond middernacht met een taxi naar Steamworks aan het Roermondsplein brengen. Hij had nog één detail te regelen.

Carl, de eigenaar, stond achter de bar. Erik had hem een paar maanden terug geholpen. Een bezoeker ging out door een overdosis. Carl wilde er geen ambulance bij halen.

‘Als dit uitlekt, kan ik de tent wel sluiten,’ beweerde hij.

‘Hé, Carl. Het is payback time. Mocht iemand iets vragen, ik was hier eergistermiddag vanaf half drie tot sluitingstijd, ja?’

‘La vie est belle,’ fluisterde een stevige man even later in zijn oren. Een schaduw van begeerte danste in zijn ogen.

De man snuffelde aan hem.

‘Het is nu of nooit,’ verkondigde hij.

Erik maakte een buiging en liet zich meevoeren naar het labirint waar de avond veelbelovend in de Sling van start ging. Het was een amuse, een voorproefje van wat hem te wachten stond.

Het was een uur of twee toen hij verzadigd de Nelson Mandela brug over wandelde.

Erik liep naar een strand aan de rivier, trok zijn kleren uit en liet zich in het water glijden. Het was aangenaam koel en kalmeerde zijn zinnen. Vrij, hij was eindelijk vrij! Hij zwom met rustige slagen en overwoog welke muziek hij voor de begrafenis van Thijs zou uitzoeken. Vlakbij hoorde hij een vreemd geritsel. Wat was dat? Hij hield in en luisterde aandachtig. Niets, het was vast zijn geweten dat hem parten speelde. Weer dat geluid, hij bleef watertrappelend op zijn plaats en keek in het rond, een unheimisch gevoel overviel hem. Toch maar terug naar de oever, hij kreeg het koud ook. Ineens werd hij achterovergetrokken. Hij worstelde om boven te komen en verstarde één moment toen hij in het verbeterde gezicht van zijn broer staarde die aan die ene seconde genoeg had om een injectienaald in zijn hals te steken.

Erik greep zich aan hem vast, zijn gezicht werd warm en begon te tintelen. In de verte hoorde hij het geluid van zijn gsm.

‘Met Erik,’ sprak Thijs, nadat hij zijn broer in de rivier zag verdwijnen.